

Казка Чудерсвіту

Кошача романтика і маленький молс

Біля самого берега моря, на дрібних блакитних хвилях тихо й мирно гойдався величезний гумовий корабель. Мабуть, якби він був живим, то неодмінно відправився б у далеку й веселу подорож. Хоча... Ні, нічого б в нього не вийшло. Адже він був міцно прив'язаний до берега металевим ланцюгом. До того ж, він надійно охоронявся своїм власником маленьким чоловічком з дивакуватим ім'ям Реч.

Щоб описати цього невисокого пірата, достатньо назвати три речі. По-перше, це червоний, як його костюм, і круглий, наче достиглий помідор, ніс. По-друге, густа руда борода. І по-третє його нестерпний характер. Справа в тому, що Реч завжди був злим і на всіх ображеним. От і зараз він суворо ходив берегом, з нетерпінням очікуючи покупця свого Всюдиходу. Всюдиходом називався величезний гумовий корабель, який за допомогою пульта міг перетворитись і на автомобіль, і на гвинтокрил, і навіть на ракету чи ще якийсь транспорт. Навіщо ж Реч продає такий чудовий апарат? А тому, що Всюдихід мав деякі дефекти. Які саме? Про це ти, друже, дізнаєшся трохи пізніше.

Отож, тупцював Реч по берегу, тупцював... І ось в той момент, коли він вже думав розвернутись і піти додому, побачив дещо підозріле: до нього наближалось щось довге і зелене.

Змія! злякався Реч і потягнувся за шаблею. Та за кілька секунд він все-таки пригадав, що ніколи шаблі й не мав. Тому з переляку впав на землю і закрив обличчя руками. Втім, до нього наближалась не змія, а зелений кіт Сосискін. Його тіло й справді було дуууже довгим. Тому, коли він ходив на своїх чотирьох коротеньких лапках, то цілком міг нагадати справжню змію.

- Здрастуйте, пане Реч! - радісно гукнув Сосискін. Потім, наче пружину, скрутив своє худе тіло і встав на задні лапи. - Ну що, Ви ще продаєте Всюдихід?

- А, так Ви і є мій клієнт? - зрозумів нарешті пірат, підводячись на рівні ноги. - Так, продаю.

Давайте п'ятдесят усміхнених монет - і Всюдихід Ваш.

- П'ятдесят?! В рекламі ж було написано сорок.

- Шановний клієнт, Ви ж знаєте, як нині багато проблем: інфляція йде, курс валют росте, таке- сяке...

- Ах, так, так... - закивав зелений кіт, хоча насправді з усього почутого зрозумів лише «таке- сяке». Пам'ятаючи, що часу в нього обмаль, Сосискін протягнув Речу обіцяні монети. - А як же користуватись цим кораблем?

- Та дуже легко! Він же у мене тупнутий.

- Який-який?

- Тупнутий. Ось Ви залізьте на нього, тупніть лапою по палубі - і він як застри... Кхм, тобто, як попливе по хвилям морським. А захочете його зупинити - знову тупніть по палубі. Зрозуміло?

- Начебто... невпевнено вимовив Сосискін.

Можливо, він задав би піратові ще кілька запитань, але Реч вже втік разом з заробленими грошима. Не втрачаючи дарма часу, зелений кіт чимдуж помчав додому. Узяв скрині, в які ще зранку поклав все необхідне для романтичної прогулянки, і перетягнув їх на дивакуватий гумовий корабель.

Отож, поки Сосискін буде прикрашати Всюдихід, я тобі, друже, дещо розповім. Справа в тому, що він закохався в Крикуху. Це така гарненька жовтенька кішечка з рожевими смужками на хутрі. Гарненька, тільки трохи криклива... Отож, начитавшись журналів, які виписував його молодший брат, мопс на ім'я Тяфкало, зелений кіт вирішив влаштувати справжню романтичну прогулянку. Чи вийде в нього це? Давай поглянемо. Коли Сосискін вже закінчував прикрашати палубу, до коробля підійшла Крикуха.

- Агов, Сосискін!- гукнула вона так, що Всюдихід аж захитався.

- Тихіше, будь ласка, тихіше,- попросив її довготілесий кіт.- Я тут, на кораблі. Ти теж піднімайся сюди.

- Сосискін, невже це твій корабель? - здивувалась кішечка, піднімаючись на палубу. Який він гарний!

- Більш того: на цьому кораблі ми зараз відправимось у романтичну подорож! Але спочатку давай скуштуємо не менш романтичну вечерю. Чи сніданок? Ай, втім, яка різниця.

Ввічливо, наче справжній джентльмен, скручений в пружину кіт провів Крикуху до застеленого білою скатертиною столика. На ньому стояла величезна металева тарілка, яку, наче купол, накривала здоровенна срібляста кришка.

- Вуаля! - гукнув Сосискін, знімаючи кришку.

Під нею ж ховалась ціла кипа цукрових... кісточок.

- Як тобі, Крикуха? Подобається?

- Ні! - незадоволено відмовила кішечка. Від неймовірної сили її крику зелений кіт, разом зі столиком і романтичною вечерю (чи сніданком), полетів за борт.

- І чому їй це не сподобалось? - дивувався Сосискін, повертаючись на корабель. - Про це ж було сказано в журналі Тяфкали! А, мабуть тому, що кісточш були надкушені. Звичайно, як я одразу про це не здогадався! До речі, хто їх вже скуштував? Ай, потім дізнаюсь.

Опинившись на палубі, скручений в пружину кіт вирішив подати Крикусі ще один подарунок. На цей

раз сюрпризом став шоколадний торт. Точніше сказати - величезний торт у вигляді собачої будки.

- Ну, як? - схвильовано спитав Сосискін. -

Тільки поглянь: такий великий і смачний торт. Хіба він не красень?

- Ні! - вкотре вигукнула кішечка, знову силою крику відправивши зеленого кота за борт корабля.

- Якщо Крикуха буде так реагувати на кожен мій подарунок, то я скоро перетворюсь з сухопутного кота на якусь амфібію, - такий сумний висновок зробив Сосискін, коли вкотре вилазив з моря на свій гумовий корабель. - Ні, щось з тими журналами Тяфкали не так. Може, в них термін придатності закінчився? Ай, з цим потім розберуся. А поки що відкладу всі свої сюрпризи на потім і розпочну вже романтичну подорож. На ходу ж Крикуха не скине мене у море. Чи скине?

Роздумувати ніколи. Судячи по незадоволеному обличчю кішечки, вона була готова будь-якої миті закричати так, що нещасний Всюдихід міг запросто луснути. Тож діяти треба швидко.

- Що ж, я вже зрозумів, що тобі не дуже сподобались мої подарунки, - визнав свою помилку скручений в пружину кіт. - Тому я пропоную тобі те, що не може не сподобатись - незабутню подорож на кораблі!

Сосискін тупнув лапою по палубі, після чого величезний гумовий Всюдихід затремтів і... застрибав по блакитних хвилях моря. Так, друже, тобі не почулось: не поплив, не поїхав і навіть не полетів, а саме пострибав по воді, наче велитенський кенгуру. Саме через цей дефект Реч і вирішив продати свій улюблений (і, до речі, єдиний) Всюдихід.

- Так... Ой! ... Сосискін... Ай! ... Цю подорож... Ох! ... Я точно... Уй! ... Не забуду! - невдоволено вигукувала Крикуха, підстрибуючи разом з кораблем і ойкаючи кожного разу, коли той знову опускався.

- Вибач... Ой! Я й не знав... Уй! Що він... Ух!

Такий стрибучий... Ох! - виправдовувався зелений кіт, теж підстрибуючи по палубі.

Раптом з кают вистрибнули скриньки ті самі, в яких Сосискін зберігав сюрпризи. В якусь мить одна зі скринь відкрилась і з неї вилетів... мопс.

Праве око цього маленького песика було суцільно білим, а ліве - абсолютно чорним. Ще однією особливістю неочікуваного пасажира було те, що мопс говорив тільки одне слово - «Тяф!». Втім, скручений в пружину кіт чудово розумів, що він каже. Чому? Бо це був рідний брат Сосискіна мопсик Тяфкало.

- Що ти... Ой! Тут робиш?! - крикнув на нього зелений кіт.

- Тяф! - відповів Тяфкало. У даній ситуації це означало: «Я хотів піти з тобою, але ти мене не пустив. Ось і вирішив захватись в одній з твоїх скринь, щоб непомітно пробратись на корабель.»

-Але ж я... Уй! ... Наказав тобі... Ой!

Залишатись удома! - продовжував гніватись Сосискін.

- Тяф! - знову тяфкнул мопс. На цей раз це означало наступне: «Вибач мене, будь ласка. А більше так не буду. Принаймні, намагатимусь.» У цей момент до розмови братів втрутилась Крикуха:

- Можете ти... Ой! Сосискін... Уй! Краще... Ай!

Зупиниш... Ох! Корабель?

«Точно! І чого це я чекаю?» - подумав скручений в пружину кіт і щосили тупнув лапою по палубі. Після цього корабель раптово зупинився. Настільки раптово, що Сосискін навіть не встиг ні за що схопитись, і тому знову полетів за борт. У цей момент поруч з ним з'явилась люта і голодна акула.

- Ряятуюууутееее! верещав зелений кіт, плаваючи довкола гумового корабля. А за ним невпинно пливла акула, погрозливо ляскаючи гострющими зубами.

- НЕ ЧІ-ПАЙ ЙО-ГО! - щосили закричала на неї Крикуха.

Сила крику гарненької кішечки виявилась настільки великою, що бідолашного Сосискіна разом

з хижою акулою закинуло далеко-далеко, на безлюдний острів.

Острів був настільки маленьким, що на ньому не вмістилося б навіть слоненя. Натомість тут самотньо росла одна висока, з широкими зеленими листками пальма. Саме на неї й закинуло нещасного зеленого кота.

Де ж поділась акула? Учені стверджують, що ці хижакі не можуть довго жити без води. Так і є: в нормальному світі такі зубасті створіння тільки те й роблять, що плавають у морях та океанах, полюючи на дрібних рибок. Але в Чудерсвіті існують деякі рідкісні види, які з задоволенням пострибають по піску, аби наздогнати свою жертву. Сосискіну «пощастило»...

Цілу годину скручений в пружину кіт просидів на пальмі, довколо якої безупинно продовжувала стрибати невгамовна акула. І лише через годину до дрібного острову підплив (саме підплив, а не пристрибав!) гумовий Всюдихід. Побачивши на його борту кішечку в жовто-рожеву смужку, акула злякано зістрибнула з острова назад в море: зубаста ненажера зовсім не хотіла знову політати.

- Злазь, боягуз нещасний, тихенько (наскільки це можливо для Крикухи) гушула смугаста кішечка. - Чи тобі, Сарделькін, особливого запрошення треба?

- Я, взагалі-то, Сосискін, ображено пробурмотів зелений кіт, залазячи на корабель.

- Та хоч Ковбаскін, - засміялись Крикуха.

Якби ж не ми з Тяфкалом, ти б зараз взагалі був Акулячим Сніданкіним. Адже це саме твій брат зумів зробити так, щоб твій дивакуватий Всюдихід не стрибав, як скажений заяць, а плив, як звичайний корабель. А ти навіть «спасибі» не сказав.

- Спасибі, буркнув кіт і, ще більше скрутившись в пружину, пішов до каюти. Там він і просидів весь той час, поки Всюдихід плив до рідного міста.

«І що я накоїв? - сумно роздумував Сосискін, сидячі в маленькій каюті. - Начебто ж нічого поганого не хотів. Лише провести романтичну подорож разом з коханою кішкою. А що натомість? Брата образив, перед Крикухою зганьбився... Ех, поганий з мене романтик, жахливий з мене брат...» Коли гумовий корабель нарешті пристав до берега і всі пасажери з нього вийшли, зелений кіт звернувся до друзів з короткою промовою:

- Вибачте мене, будь ласка! Я тепер розумію, що був не правий. І тебе, Крикухо, образив. І тебе, Тяфкало, теж...

- Не засмучуйся так, Ковбаскін, - промовила смугаста кішечка. - Ми й так вже тебе пробачили. Так, Тяфкало?

- Тяф! - весело кивнув Тяфкало. На цей раз це означало: «Звичайно, не ображаюсь! Ми ж, все- таш, брати з тобою. А брати повинні одне одному допомогати. Хіба не так?»

- Що ж... - продовжила Крикуха. - Тепер зробимо так: ми з Тяфкалом пошукаємо якесь кафе, а ти, Сарделькін, прибери куди-небудь цей Всюдихід. Тільки без усякої романтики: сьогоднішніх вражень мені на всі дев'ять кошачих життів вистачить. Домовились?

- Угу, - соромливо відповів скручений в пружину кіт. «Невже моє ім'я настільки складне, що його так важко запам'ятати? - подумав Сосискін, дивлячись, як смугаста кішечка разом з його братом дружньо йшли шукати кафе. - Може, вона так зі мною грається? Чи досі ображається за невдачу подорож? Ай, потім розберуся з цими дрібницями. Зараз треба розібратися з іншою, великою, проблемою - куди можна подіти нікому не потрібний гумовий корабель?»

Раптово за спиною зеленого кота почулося діловіте «Кхм-кхм!». Сосискін обернувся: перед ним стояв червононосий пірат Реч. Так, той самий рудобородий хитрюга, який сьогодні вранці продав свій ненормальний Всюдихід скрученому в пружину романтику. Зіщуривши очі, він поглянув на зеленого кота і впевнено промовив:

- Що, бажаєте продати корабель?

- Так! - радісно вигукнув Сосискін і скоріше протягнув лапу.
- Купляю! - не менш бадьоро викрикнув Реч і поклав на лапу кота... десять усміхнених монет.
- Чому десять? Я ж купував за п'ятдесят!
- Ви ж знаєте, як нині багато проблем: інфляція йде, курс валют росте, таке-сяке...
- Зачекайте, зачекайте... - здивовано забурмотів зелений кіт. - Ви ж те саме казали тоді, коли підвищили ціну до 50 монет.
- Так я ж тоді продавав корабель, а тепер купую. А це дві великі різниці! Ну, так що? Продаєте Всюдихід за десять усміхнених монет? Попереджаю: через хвилину я куплю цей корабель не дорожче, ніж за 8 монет.

Зітхнувши, скручений в пружину кіт узяв нещасні десять монет і пішов услід за Крикухою й Тяфкалом. «Ох, уж цей пірат. Обдурив мене так обдурив. Ну, нічого, Реч, ти своє отримаєш. От, якби ти почесному купив Всюдихід, то я б попросив свого брата, щоб він пояснив, як правильно користуватись кораблем. А так ні, нічого не скажу. І будеш ти, червононосий хитрюга, стрибати на ньому, наче верхи на велитенському кенгуру. Круто ж я йому помстився! Ха-ха!»

Так, якщо романтик з Сосискіна не вийшов, то месник цілком вдався. Чи не так, друже?